

НАША ЦЕРКВА- КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"

Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 11 (111), 2012 р.

• НЕ ПІДЛЯГАЄ ЗАБУТТЮ

УКРАЇНА ВШАНУВАЛА ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ-ГЕНОЦИДУ 1932-33 РОКІВ

24 листопада 2012 р., в День пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-33 рр. в Україні та за кордоном відбулися численні поминальні заходи.

Зокрема, в Києві о 15 годині біля Меморіалу пам'яті розпочалися жалобні заходи, організовані громадським комітетом з відзначення роковин Голодомору-геноциду. У заходах взяли участь керівники та представники політичних партій та громадських організацій, члени громадського комітету з відзначення роковин Голодомору, керівники та представники численних іноземних дипломатичних представництв, делегації з усіх областей України.

Скорботною ходою вони пройшли до меморіалу «Свіча пам'яті», біля якого було встановлено траурні композиції із запаленими свічками. Після цього було відправлено панахиду.

Очолив панахиду Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, якому співслужили: архієпископ

Переяслав-Хмельницький і Бориспільський Епіфаній, архієпископ Білоцерківський Олександр, єпископ Вишгородський Агапіт єпископ Васильківський Феодосій та численне духовенство столиці. Також у панахиді взяли участь представники УГКЦ та УАПЦ.

Панахиду співав хор Київської православної богословської академії під керівництвом священника Петра Бойка.

О 16.00 українці вшанували хвилиною мовчання пам'ять жертв Голодомору 1932-33 років. Після цього почалася всеукраїнська акція "Запали свічку!"

Жалобні заходи відбулися в усіх обласних центрах України. Всюди в них брали участь єпископи й духовенство Київського Патріархату. Поминальні заходи та панахиди відбулися також і в місцях поселення українців у діаспорі.

Власна інформація.

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

ДО 79-ТИХ РОКОВИН ГЕНОЦИДНОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ 1932-33 РР.

22 листопада, 2012 р. - Оттава, Канада - Інсталяціями Чорних прапорів у канадських містах вшановується пам'ять невинних жертв, які постраждали від Голодомору, голоду-геноциду в Україні у 1932-33 роках. Конгрес Українців Канади встановлює чорні прапори по всій Канаді в пам'ять мільйонів чоловіків, жінок і дітей, які померли від голоду внаслідок цілеспрямованої політики радянського режиму на чолі з Йосипом Сталіним. Цей злочин геноциду, відомий в Україні як Голодомор, означає вбивство голодом. Тридцять три чорні прапори символізують рік, коли голод сягнув свого піку. Інсталяції встановлені на видних місцях у Нью-Вестмінстері (Британська Колумбія), Калгарі (Альберта), Саскатуні (Саскачеван), Вінніпезі (Манітоба), Віндзорі, Лондоні, Сант-Кетеринсі, Гамільтоні, Міссісазі, Торонто і Оттаві (Онтаріо). Федеральний уряд, а також законодавчі органи провінцій Саскачеван, Манітоба, Альберта, Онтаріо і Квебек визнали Голодомор як акт геноциду українського народу. Конгрес Українців Канади продовжує виступати за визнання Голодомору як акту геноциду Організацією Об'єднаних Націй.

Власна інформація.

В НІМЕЧЧИНІ ВШАНУВАЛИ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

24 листопада 2012 року в м. Франкфурті-на-Майні на одній з центральних площ міста, – Alter Oper представниками Української Громади було організовано акцію вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 рр. в Україні. На запрошення відгукнулися також представники Генерального консульства в Франкфурті. Подібні акції традиційно проводяться щороку в третю суботу листопада в Україні та світі.

Мітинг-реквієм розпочався з за-свічення свічок пам'яті, викладених у формі хреста, в центрі якого були поставлені колоски та калина, привезені з України. Також було поставлено чорний хрест з синьо-жовтою стрічкою – символ трагічних подій. На початку акції всіх присутніх привітав голова Спільноти прихильників ВО «Свобода» в Німеччині Олексій Ємельяненко, який передав слово генеральному консулу України в Франкфурті-на-Майні пану Альберту Черніюку, який нагадав всім присутнім про страшну трагедію українського народу, зокрема з переказів своїх дідусів, що пережили ті події. Після промови Олексій Ємельяненко детальніше розповів про Голодомор 30-х рр., зокрема німецькою мовою. Перехожі з цікавістю приєднувались до учасників мітингу й висловлювали свою солідарність й співчуття. Переважна більшість з них ніколи не чули про ті страшні події в Україні, що в черговий раз підкреслило важливість

проведення подібних заходів по всьому світі.

Панахиду за жертвами Голодомору відслужив о. Олег Зайнуллін, парох парафії Української Православної Церкви КП святого кн. Володимира в Франкфурті-на-Майні. Під час панахиди співав хор греко-католицької громади парафії св. Климентія Унівського в Франкфурті. Панахида закінчилася

проповіддю о. Олега, який закликав до осудження комуністичного режиму світовою громадськістю задля недопущення колишніх подій нищення українців та інших народів, після чого хор греко-католицької громади виконав пісню «Боже вислухай благання...»

Від імені українського студентства в Франкфурті виступив Костянтин Чебрий, який подякував всім учасникам акції за присутність, розповів про причини голодомору й наголосив на необхідності збереження історичної пам'яті українців. На цьому слові було оголошено мітинг завершеним і виконано церковний гімн «Боже Великий Єдиний...».

Учасники мітингу тримали транспаранти з написами «Голодомор 1932-1933 – Геноцид», а також з фото та описом страшних подій 80-річної давнини. Мітинг відбувся під державними прапорами, революційним червоно-чорним та стягами ВО «Свобода».

Нагадаємо, що така акція відбувається в Франкфурті вдруге за останні роки. Українська Громада в Франкфурті-на-Майні висловлює подяку всім присутнім на акції, а також представникам Генерального консульства України в Франкфурті за участь в акції.

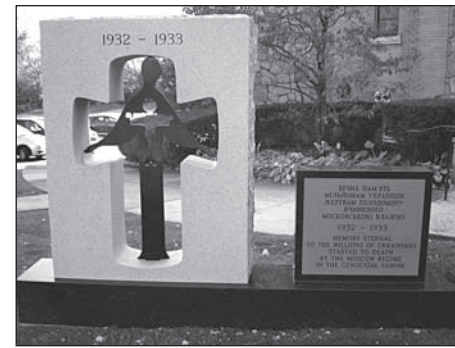
Костянтин ЧЕБРИЙ
Олег ЗАЙНУЛЛІН

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

Володимир МОГУЧИЙ (м. Кліфтон, США)

УКРАЇНЦІ АМЕРИКИ НЕ ЗАБУЛИ

У американському Кліфтоні вшанували померлих від геноцидного голоду в Україні.

А зробили це вірні Свято-Вознесенського кафедрального собору УПЦ КП. Чимало чоловіків, жінок і дітей зібралися в неділю 25-го листопада, щоб у молитві під сумні передзвони храмових дзвонів вшанувати пам'ять мільйонів людей, котрих втратила Україна під час

Великого Голоду майже 80 років тому. Тоді за різними джерелами від геноцидного голоду 1932-1933 років потерпіло близько 7 мільйонів осіб, а за деякими даними чверть населення країни. Не-нажерливий диктатор Сталін прагнув просто фізично знищити волелюбних і працюючих українців. До кінця це йому не вдалося лише через те, що їх було просто багато.

Довголітній голова парафії Святого-Вознесення вісімдесяти-восьмирічний Петро Величко з сумом пригадував по завершенню жалобного богослужіння як маленьким хлопчиком він змушений був разом з батьками покинути рідне село в Павлоградському районі Дніпропетровської області, аби врятуватися від голодної смерті. Поневірення привели його аж до Америки. Але він й понині з жахом згадує ті часи, коли через свавілля червоної

Москви людське життя не вартувало, бодай, копійки. В усі часи Україну називали житницею Європи, але московські комуністи вкупі із запроданцями-хохлами у 1932-1933 роках перетворили багаті і родючі землі на смертельну пустощ. Таке не вправі ніхто забувати: ані в Україні, ані на чужині.

• З ЖИТТЯ УПЦ КП

СВЯТІЙШИЙ ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ВІДВІДАВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ ЄПАРХІЮ

28-29 листопада 2012 року, після архіпастирського візиту у Полтаву, відбувся робочий візит Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета у Дніпропетровську єпархію.

28 листопада, ввечері, єпископ Дніпропетровський і Криворізький Симеон, разом із духовенством зустріли Первосвятителя на кордоні областей та супроводили до Дніпропетровська.

29 листопада 2012 року Святійший Патріарх Філарет відвідав парафію Різдва Пресвятої Богородиці, що поблизу житлового масиву Комунар. Біля храму, що будується, Святійшого Патріарха зустрічали настоятель парафії протоієрей Віталій Лопушанський, настоятель столичного храму Різдва Христового протоієрей Микола Салабай та духовенство єпархії. Його Святість закрив пам'ятну капсулу, ознайомився із ходом будівництва та поспілкувався з парафіянами. Незважаючи на будній день на зустрічі була присутня велика кількість віруючих.

Також Предстоятель Церкви у рамках візиту відвідав храми Дніпропетровська: кафедральний

храм на честь святих первоверховних апостолів Петра і Павла, храм Святого Духа, церкву святителя Арсенія (Мацієвича), митрополита Ростовського і храм на честь святих мучениць Віри, Надії, Любові та матері їх Софії, де ознайомився із життям парафій та сучасним станом святинь.

За час перебування у Дніпропетровську Святійший Патріарх також оглянув земельну ділянку під будівництво кафедрального собору.

На цьому візит Патріарха Філарета у Дніпропетровську єпархію завершився.

Священник Олександр ШМУРИГІН
Фото Василя Дідуха, Володимира Галака.

ПОЧАВСЯ РІЗДВЯНИЙ ПІСТ: як правильно його провести?

Від 28 листопада до 6 січня включно триватиме Різдвяний піст або Пилипівка. В цей час згідно традицій Православної Церкви та церковного Уставу християни обмежують себе в їжі, а також намагаються уникати в своєму житті того, що віддаляє людину від Бога, для того, щоб духовно приготуватися до зустрічі великого свята Різдва Христового.

Протягом посту християни не повинні вживати в їжу продукти тваринного походження - м'ясо, молоко, яйця та вироби, що їх містять. Різдвяний піст відноситься до не суворих постів, а тому за церковним Уставом під час нього може вживатися риба та олія. На час посту ті, хто перебувають у шлюбі, повинні утриматися від статевих відносин.

Є ряд обставин, які дозволяють людині послаблювати свій піст - хвороба, важка фізична праця, похилий вік, перебування в дорозі. В таких випадках суворість посту може бути послаблена - наприклад може вживатися молоко - але для цього необхідно звернутися за благословенням до священика, разом з яким визначити міру послаблення посту. Також від посту звільняються вагітні жінки, малі діти та ті, хто з вагомих причин не має можливості сам обирати, чим йому харчуватися - наприклад особи, які перебувають у відрядженні.

Протягом посту можна вживати продукти рослинного походження - картоплю та вироби з неї, різного роду супи та каші, консервовані та квашені овочі (помідори, огірки, капуста, тощо), консервовані салати.

Не бажано вживати майонез, до складу якого входять яйця, але можна вживати різні види харчового маргарину (без домішок молокопродуктів). Загалом пісна їжа повинна бути простою та недорогою (наприклад, в наших умовах важко назвати пісними продуктами ананаси чи омарів), а її вживання помірним (бо об'їстися можна і печеною картоплею).

Якщо вас протягом посту запросили на відзначення дня народження або інше святкування, пов'язане зі святковим столом, і ви не можете відмовитися - по можливості попередьте господарів про те, що ви дотримуетесь посту. Якщо цього не можна зробити - намагайтеся їсти тільки ті страви, які дозволені в піст, а якщо таких немає - то зовсім небагато тих, які стоять поруч з вами. Під час святкової трапези не потрібно без прохання інших самим розповідати про те, що ви постите, привертати увагу до цього, або дорікати іншим за недотримання церковних уставів.

В піст також не потрібно вживати алкогольні напої, особливо міцні - горілку, коньяк, тощо. Лише у суботу та неділю, а також на свята дозволяється випити трохи вина.

Дотримуючись посту, потрібно пам'ятати, що він відрізняється від звичайного голодування своєю духовною складовою. А тому той, хто постить, повинен більше уваги приділяти своєму духовному життю: молитися в храмі і вдома, читати Святе

Письмо та християнську релігійну літературу, обмежити все те, що відволікає від спілкування з Богом - перегляд телепрограм, слухання радіо, відвідування розважальних заходів. Якщо хтось перебуває у сварці чи тримає на когось гнів - необхідно примиритися з цією особою, бо гріхи гордості, гніву, осуду, ненависті, злоби позбавляють того, хто постить, всіх плодів його праці.

Якщо є можливість, то бажано було б протягом посту щодня бути у храмі, хоча б на короткий час - для того, щоб помолитися і попросити у Бога допомоги у проходженні цього духовного і тілесного подвигу. Необхідно також щонеділі бути зранку на Божественній літургії, а по можливості відвідувати і інші богослужіння, розклад яких ви можете довідатися в самому храмі. Православному християнину протягом посту також обов'язково потрібно прийняти таїнства Сповіді і Причастя.

Бажаю всім допомоги Божої у постуванні!

Патріарх Філарет.

ЗАПОВІТ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

«Як будете в церкві на 12 євангеліях, слухатимите Слово Боже про Страсті Христові, - як будуть носити святую Плащаницю біля церкви, - як співатимуть радісне «Христос Воскрес», - згадайте про мучеників України. Згадайте про всіх, кого розстріляли більшовики; згадайте й про тих, хто з зброєю в руках боронив нашу рідну Землю від московських катів й своїх юд-запруданців; згадайте і помоліться за них!

Не за горами кари час? Воскресне наша Україна, скине з себе московсько-большевицьке ярмо!

Не забувайте про мучеників і праведників наших!

Не забувайте про невинну кров і готуйтеся до помсти над ворогами, що не дають жити нам по людському!»
Симон Васильович ПЕТЛЮРА
Страсний Тиждень, 1926 р.

Церква. info

• **ВІСТІ З ДІАСПОРИ**

«БРАТСТВО ДЛЯ ОНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВ'Я В КАНАДІ»

МИ ВВАЖАЄМО, ЩО ПРИЙШОВ ЧАС ВИМАГАТИ ВИХОДУ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ ІЗ СУВЕРЕННИХ ЗЕМЕЛЬ УКРАЇНИ ТА ВИЗНАТИ КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ КАНОНІЧНИМ І НАРІВНІ ІНШИХ ПОМІСНИХ ПАТРІАРХІВ СВЯТОГО ЄПІСКОПСЬКОГО СИНОДУ. ПРОСИМО ВСІХ ВИСИЛАТИ ЛИСТИ ДО ЕКУМЕНІЧНОГО ПАТРІАРХА КОНСТАНТИНОПОЛЮ (ЕП). ЗМІСТ ЛИСТА ПОДАНО АНГЛІЙСЬКОЮ ТА УКРАЇНСЬКОЮ МОВАМИ. ТАКОЖ ПРОСИМО ВСІХ ПІДПИСУВАТИ ПЕТИЦІЮ REMOVE THE MOSCOW PATRIARCHATE FROM UKRAINE ПРИ [HTTP://WWW.THEPETITIONSITE.COM/980/637/849/REMOVE-THE-MOSCOW-PATRIARCHATE-FROM-UKRAINE/](http://WWW.THEPETITIONSITE.COM/980/637/849/REMOVE-THE-MOSCOW-PATRIARCHATE-FROM-UKRAINE/)

His All-Holiness BARTHOLOMEW
Archbishop of Constantinople-New Rome and Ecumenical Patriarch
Rum Patrikhanesi
342 20 Fener-Haliç
Istanbul, TURKEY
Email: Patriarchate@ec-patr.org
November 2012
Your All-Holiness!

I believe that it is time to recognize the Kyivan Patriarchate, with more than 15 million followers, as canonical and equal to the other Patriarchates of Local Churches. The currently recognized autonomous Ukrainian Orthodox Church (Moscow Patriarchate), notwithstanding its many fine clerics and faithful, is nothing more than the exarchate of a foreign Church and power on the sovereign territory of Ukraine.

With the collapse of the Soviet Union in 1991, the announcement of an independent Ukraine marked a new beginning for Ukrainians worldwide. Ukrainians are now free to chart their own destiny as a sovereign European nation, without foreign influence. This independence should have extended to ecclesiastic life as well, in the form of an autocephalous Local Church headed by its own Patriarch.

After twenty-two years of political independence, we are still caught in a stalemate in which neither Your All-Holiness nor the Patriarch of Moscow is prepared to recognize the Kyivan Patriarchate. There is a perception, based on published correspondence between your All-Holiness and the Patriarch of Moscow, that there is no urgency to resolve this problem and that a lack of resolution is indeed convenient.

Respectfully, we have heard all the excuses why the Kyivan Patriarchate should not be recognized. Frankly, these excuses seem to be based upon political expediency and financial interest. We, as Ukrainians, would like this issue resolved in a timely manner for the benefit of all Ukrainian Orthodox, wherever they may be, and humbly ask Your All-Holiness for your intercession.

Let our Lord and Saviour Jesus Christ's teachings guide your decisions. Support the freedom of God-loving Orthodox people of Ukraine!

Yours in Christ,
(full name and address)
cc Chief Secretary: Archimandrite Bartholomew Samaras
Rum Patrikhanesi
342 20 Fener-Haliç
Istanbul, Turkey
Email: Bartholomaiois@superonline.com

Його Всесвятість ВАРФОЛОМІЙ
Архієпископ Константинополя-Нового Риму і Вселенський Патріарх
Rum Patrikhanesi
342 20 Fener-Haliç
Istanbul, TURKEY
листопад 2012р.
Ваша Всесвятосте!

Ми вважаємо, що прийшов час вимагати виходу Московського Патріархату – цього пережитку збанкрутованої Радянської держави і наявного інструменту подальшого іноземного гніту – із суверенних земель України, та визнати Київський Патріархат, із його понад 15 мільйонів вірних, канонічним і нарівні інших помісних патріархів Вашого святого єпископського синоду.

Із розпадом Радянського Союзу у 1991 році, проголошення незалежності України відзначалося по всьому світі. Українці мали свободу намітити власну долю, як суверенна європейська держава, яка більш не буде страждати від гніту російського режиму.

Народ України повинен бути вільним від іноземного втручання у всіх аспектах його життя, включаючи і духовність. Якщо Московський Патріархат надалі буде верховодити над Україною, ніколи не буде миру й злагоди у Православному Світі.

Нехай наука Господа нашого Спасителя Ісуса Христа допоможе Вам у Вашому рішенні. Підтримайте свободу українського народу!

Ваш(а) у Христі,
(повне ім'я та адреса)
коп. Головний секретар: архімандрит Варфоломій Самарас
Rum Patrikhanesi
342 20 Fener-Haliç
Istanbul, TURKEY

ЧОМУ РАФЕС ВИБРАВ БІЛЬШОВИЦЬКУ ДИКТАТУРУ?

Гольдельман, Листи про Україну, Відень, 1921 рік.

Рафес, голова єврейської партії соціал-демократичного типу Бунд в Україні 1918 року, назвав більшовицьку владу, як пише Соломон Гольдельман, штикократією, а у 1919 році за добу зробився більшовиком і «в теї «штикократії» не на посліднім місці сидить» (Лист 1, с. 2). «Рафес сидить там на чолі Київського Пар(т)кома і Губкома» (там же). «Яким чином зробився Рафес... комуністом»? - запитує Гольдельман, голова єврейської соціал-демократичної партії Поалей-Ціон тоді ж в Україні. І ми теж застановляємося над цим питанням.

Про Зібрання єврейських політиків в Одесі осінню 1918 року Гольдельман пише: «Розрив між соціалістичною частиною Зібрання і буржуазною більшістю - повний. Німецька революція остільки підняла настрої Рафеса, що він вирішив негайно розпочати також «революцію» на жидівській вулиці» (Лист 2, с. 1). «Зараз... нашим політикам мерещаться большевизкі перевороти і можливість панування над більшістю жидівського населення шляхом диктатури меншости... нежидівської» (там же). «Одне лише мене лякає: ... велика частина бувших ідейних революціонерів і громадських діячів остільки розгубили елементарні поняття громадської етики і політичної моралі, що в кожному великому революційному кроці перше всього шукають - портфелів» (там же). Більшість Зібрання - це «сіоністи, клерикали і плетущіся за ними у хвості».

«Ми є свідками рідкого історичного явища, як українське трудове селянство... зараз в наслідок... українського національного руху становиться - нацією... Лише тій політичній акції забезпечений від тепер успіх на Україні, що піде по лінії інтересів цієї класи-нації» (Лист 2, с. 2-3). «Чи можемо ми, представники жидівського народу, його трудовий клас, що стремить до національного і соціального відродження, до власного національного центру в Палестині, чи можемо ми залишатися байдужі обік... героїчної боротьби народу, в масу котрого... ми є вкраплені невеликими купками, з котрим ми є зв'язані тисячею ниток господарських і політичних, і історичних» (Лист 2, с. 3). «Буржазія в Україні не українська, - пише далі Гольдельман, - пролетаріат в Україні у своїй більшості не український. Одним словом, місто сколонізоване.»

У дальшому викладі своїх думок Соломон Гольдельман дає такий аналіз ситуації 1918-1919 років в Україні. Він пише: «Жидівські робітники, що раніше... признавали, що шлях жидівського пролетаріату до соціалізму веде через еміграцію і концентрацію жидівських працюючих і шукаючих роботи

мас в Палестині... ті самі робітники дивляться зараз на совітську систему в Росії і на Україні як на більш скорий шлях до соціалізму для них» (Лист 2, с. 7). «Мене дуже лякає, що московські большевики скоро поставлять проти себе українське село, найдуть фанатичну підтримку у жидівських робітників і нашої вічно безробітної і вічно мріючої про світові перевороти інтелігенції» (там же). Коли московські большевики заводитимуть «на Україні свій лад, то боротьба національного змісту буде неминуча» (там же).

Неймовірно, як правдиво аналізував Гольдельман причини майбутніх селянських повстань в Україні та причини війни проти євреїв-більшовиків чи ясніше висловлюючись: селянсько-української визвольної війни проти більшовицько-єврейського поневолення, проти більшовицької диктатури (штикократії) і грабежу, погромів як результат політичної війни між більшовизмом і українським селянством.

Причини, отже, «міжнародної» війни єврейства в Україні і українського селянства треба шукати в ленінській політиці нетерпимості, в ленінській диктатурі, в російській відсталості, захлій суспільній думці, у ленінській «всесвітній радянській республіці», у «фанатичній підтримці (ленінської політики) жидівськими робітниками та інтелігенцією», чи, як Гольдельман пише, «півінтелігентних елементів, що в боротьбі за існування завше готові піти на зазив всіх, що мають силу, не б'ють і їсти дають» (там же).

А як Ленін вирішив справу відношення більшовизму до українського селянства? Він запитав Жарка: «селяни на Україні бідні за злиття з Росією чи проти?» Жарко відповів як істинний малорос: «Ім потрібна правильна постановка земельного і продовольчого питання і проти злиття абсолютно нічого не мають» (Ленін про Україну, Київ, 1957, с. 498 і 711). Та Ленін навіть цієї рабської відповіді не зрозумів, не хотів

розуміти, бо з відповіді Жарка виникає правда, яку висловив Гольдельман, що, коли большевики в силу свого земельного декрету 8 листопада 1917 року зліквідують «всюку власність землі», то вони увійдуть у війну з українським селянством, яка прибере і національний зміст. Ленін проти реальних фактів повів свій більшовизм проти українського селянства, проти українського народу, пішов погромами на нашу націю. Коли у лютому 1918 року большевики заатакували Українську Народну Республіку, зайняли Київ, вчинили страшний погром українців, вистріляли 5 тисяч невинних людей, стріляли навіть за те, що хтось у вишиваній сорочці. Це був перший взагалі погром в Україні вчинений більшовиками. А хто такі большевики? Фанатичні московські імперіалісти і фанатичні єврейські глобалісти, чи як воно фанатики всесвітньої комуністичної диктатури - панування меншості над більшістю (ленінської «всесвітньої радянської республіки»). Отже, після київського погрому, який започаткували большевики, чого доброго можна було сподіватися більшовикам-євреям від українського селянства?

І ті єврейські політики, як Рафес, Бош, Квірінг, Раковський, Затонський, Каганович і їм подібні свідомо виступали за війну проти українського селянства, проти українського народу. То ж вони не могли сподіватися миру від нашого народу, не могли сподіватися рабської покори нашого народу до гнобителів. Мусило прийти до зудару, селянство було змушене виступити проти більшовицько-єврейських ворогів. Усі ці квірінги, петровські, раковські, усі ці єврейські більшовицькі політики не виступали в Україні як національна меншина за свої права, вони їх мали за Центральної Ради, за Директорії, вони виступали як національна меншина за панування над нашим народом, панування над більшістю. Панування меншості над більшістю - це практика більшовицької партії. Практика, яка здійснюється в рабському суспільстві, в епоху диктатур, а не в епоху народоправства, коли народ усвідомив силу своєї правди, свого права.

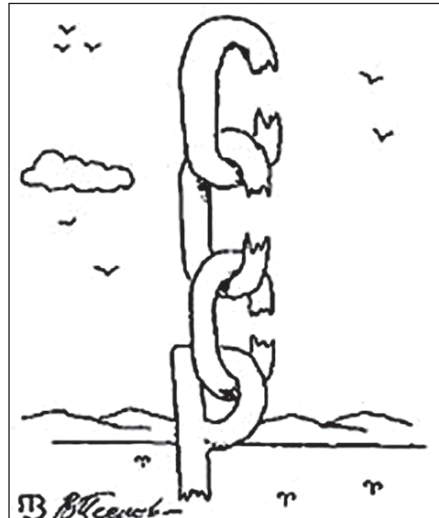
«Україна поділена фронтовими лініями, - пише Гольдельман, - територія, що знаходиться під началом московської комуністичної диктатури, що зветься «самостійною українською радянською республікою» і на чолі котрої стоїть відомий українофоб і централіст Раковський» (Лист 11, Документ 1, с. 4). Мало того, що чужинець, а ще й ворог. То як було з ним миритись, як було проти нього не воювати?

Ленінська диктатура могла здійснюватися лише у відсталому суспільстві. І коли єврейські середовища пішли за

(бувші «Бунд» і «Об'єднанці»)... злився з загальною Комуністичною Партією України (буцім інтернаціональною, фактично - по ідеології і складу - московською)» (Лист 11, Додаток 1, с. 5). «Ми, с.-д. партія «Поалей-Ціон» в Українській Народній Республіці числимо себе в складі Фербанду» (там же). Зауважте: усвідомлювати московський характер КПУ і в той же час вимагати примирення з більшовиками? Чи це чесна політична позиція?

І врешті Гольдельман визнає своє здивування: «Находжусь під свіжим враженням нашої всесвітньої конференції у Відні 1920 року, «проводирі жидівського соціалізму... симпатизують московському III Інтернаціоналу» (Лист 12, с. 2), «жидівське робітництво... проти демократії, ... за III Інтернаціонал» (там же, с. 3). Подає приклади промов на цій конференції. Промова Кенджерського - від імені т. зв. «соціал-демократичної» партії (Поалей-Ціон) в Росії, 2 серпня 1920 р.: «Ми відкидаємо рішуче формалістичний демократичний принцип, - говорить Кенджерський, - Російська соціалістична революція - має всесвітній характер. Ця соціальна революція особливо ярко підкреслила всю ненормальність жидівського життя. В умовах всесвітньої соціальної революції маємо вести кооперативно-соціалістичну колонізаційну роботу в Палестині, в якій ми мусимо активно діяти, не покладаючись

лише на об'єктивний хід самої соціальної революції. Наше ненормальне положення виявило всю необхідність наших національних вимог. Всі жидівські соціалістичні партії, що стоять на ґрунті національної автономії, щезли. Лише ми залишилися, бо нас консолідує палестинський момент нашої програми» (Лист 12, с. 3).

«Привітальна промова Хашіна від імені жидівської комуністичної партії (Поалей-Ціон) в Росії, 2 серпня 1920 р.»: «Фербанд «Поалей-Ціон» мусить стати оперативним штабом соціальної революції, щоб збудувати жидівську соціалістичну громаду в Палестині». «В сучасний момент є лише один загально-жидівський інтерес (klal-isroel) - це інтерес працюючого жидівства. Ця нова жидівська акція має одне завдання - знищити всі інші класи жидівської нації» (Лист 12, с. 3).

Розенгауз, наприклад, говорив, що «для жидівського пролетаріату комунізм не є явищем органічним, а лише о р і є н т а ц і я, пристосована до чужого соціального руху» (Лист 12, с. 4). «Тому, пише Гольдельман, так несподіваний перехід до комунізму в жидівських колах; тому у нас зустрічаємо цих за добу перейшовших до комунізму, як це було з Рафесом, наприклад» (там же). Ківін на цій конференції малював економічну руїну єврейства під владою большевиків: «Економічне життя жидівської людності в Росії зруйновано. Закони про націоналізацію і соціалізацію нищать жидівське ремісництво і торгівлю і руйнують економічний ґрунт у ширших верств жидівського населення, у його переважаючої більшості. Страшню погрозою для жидівського населення з'явився закон про примусові роботи для безробітних. Бо безробітних числиться у нас 80-90% жидівської людності... І цих наших «безробітних» примусом беруть майже виключно до чорних робіт... Таким чином, залишається один вихід - еміграція до Палестини» (там же, с. 4).

Із інформаційного доклада Хашіна: «В Росії в сучасний момент грають ролю не жидівський колектив, а окремі особи, окремі Жиди-комуністи» (там же, с. 5).

Появилось бажання нищити, а навіть пристрась, як це Хашін визнав: «знищити всі інші класи жидівської нації», появилось злочинне бажання нищити інші класи, і то власне своєї нації. Звідси виріс Сталін, і навіть Гітлер.

Це все свідчить, що суспільство Росії і єврейські середовища в ньому не дорозинулися до демократичного устрою, відбушла епоха абсолютної влади, наступала епоха диктатури. Устрій дозріває в народі, не особи встановляють устрій, особи є лише носіями ідей даної епохи. Не могла Росія, а навіть Німеччина відразу перескочити від абсолютизму до демократії. Від абсолютизму шлях до демократії вів через диктатуру. Це закономірний процес розвитку суспільства. Єврейство мусило пройти теж цей історичний процес. Воно і нині мусить пройти через олігархократію, авторитарні режими, недугу глобалізації до

дійсної демократії. Не особи, повторю, встановляють суспільний устрій, а народ переживає теперішній устрій і в ньому дозрівають відносини наступного устрою. Особи виступають лише як керівники боротьби дозрілого в народі нового устрою. Якщо народ не дозріє до нового кращого устрою, особи тут нічого не вдіють. Особи можуть пригрівати народ, помагати дозрівати. Олігархічний устрій - це остання стадія епохи диктатур, коли особа управляє суспільством, як худобою. Управляє поки суспільство дозволяє, поки суспільство не дорозвинулось до дійсної демократії.

Гольдсман висловлює гарну думку про капелу Кошиця: «Вражіння навіть у мене, людини далекої від розуміння музики і зовсім незнайомої з українською піснею, незабутнє. Для кожного націоналіста, незалежно від народності, слухати ці українські співи велика втіха» (Лист 4, с. 1).

Те, що єврейські середовища в Україні виступили як більшовики проти визвольного руху українського народу, пояснює причину міжнародної єврейсько-української війни. Грабіж українського селянства більшовиками підсилює цю війну. «Були два угруповання непримиримі, ворожі, - пише Гольдсман, - взаємно нерозуміючі

одно одного, поборюючи себе» (Лист 5, с. 3). Так, євреї не хотіли розуміти українського визвольного руху, бо він був слабкий, а єврейське середовище завжди приставало до сильнішого, про це пише і Гольдсман, а український визвольний рух не міг миритися з «московським більшовизмом» (як називає його безліч разів Гольдсман), своїм смертельним ворогом.

Трагедією єврейства є ілюзія теорії вибраного народу, лєнінська «всєвітня федеративна радянська рєспубліка», глобальне панування банкірів Вол Стріт. Ці міражі доводять єврейство до внутрішньої війни, до знищення розумних людей, до самознищення, як це сталося з більшовизмом. Важко позбутися цих привабливих, а одночасно згубних міражів, коли вони мають глибоке коріння, бо ще у книзі Ісуса Навіна у Віблії записано: «Ти не здолаєш устояти перед твоїми ворогами, поки не усунеш прокляття з-поміж себе» (7, 13). Отже Рафес побіг до більшовиків усувати єврейське прокляття: боротьбу лише за права єврейської меншини, побіг до Лєніна добувати всєвітню більшовицьку диктатуру, домінацію меншості над більшістю. Адже бачите: «Всі жидівські соціалістичні партії, що стояли на ґрунті національної автономії, щєзли...

лише ми залишилися... на платформі ІІІ Інтернаціоналу», - пише з гіркотою про одержимих світовою революцією євреїв Гольдсман (Лист 12, с. 3). У нас про теорію вибраного народу ще князь Володимир прорік: «Аще би Бог любил вас, то не бисьте росточени по чужим землям» (Літописець Руский, В літо 6494, то є у 986 році).

Ця війна єврейсько-українська дошкуляє і нині. Як поступатимуть єврейські середовища в Україні нині, мені невідомо. Чи підуть по лінії виборювання прав національної меншості, чи виступатимуть за панування меншості над більшістю нашого народу. Розвиток і укріплення нашої державності повинен йти по лінії примирення з єврейськими громадами, які стоять за права національної меншини, поборювання тенденцій верховенства національної меншини над більшістю народу і війна проти тих, хто прагне знищити нашу державність, нищити наш народ. Вітайте таких євреїв, як Гольдсман, виступайте проти тих, які хочуть верховодити і панувати над нашим народом, як Рафес, Раковський, Каганович, воюйте проти тих, хто хочуть знищити нашу державність, наш народ, як Шварцбардт.

3 червня 2012 р.

• 3 ЖИТТЯ УПЦ КП

ВІДБУВСЯ ВІЗИТ СВЯТІЙШОГО ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА НА ПОЛТАВЩИНУ

27 листопада 2012 року Святійший Патріарх відкрив виставкову залу Духовно-культурного центру ім. преподобного Паїсія Величковського при Свято-Успенському кафедральному соборі м. Полтави та першу виставку – «Православна ікона XVIII- поч. XX ст.».

Захід розпочав архієпископ Полтавський і Кременчуцький Федір, який ознайомив присутніх з життєвим шляхом преподобного Паїсія Величковського і розповів про діяльність нещодавно створеного при Свято-Успенському соборі благодійного товариства та про утворення Духовно-культурного центру, який буде носити ім'я преподобного Паїсія. Перед гостями також виступили: директор Духовно-культурного центру ім. преподобного Паїсія Величковського Сергій Козлов, голова Полтавської обласної організації спілки художників

України Юрій Самойленко, директор Полтавського художнього музею ім. М. Ярошенка Ольга Курчакова. Наприкінці заходу Святійший Патріарх освятив ікону преподобного Паїсія Величковського та виголосив проповідь, що Духовно-культурний центр і його виставкова зала буде мостом, за допомогою якого люди будуть приходити до храму, а значить – до Бога.

Освячена Святійшим Патріархом ікона преподобного є копією його портрету XVIII ст. Сучасний образ написав Полтавський художник-реставратор Кім Скалацький. Ікону було замовлено і подаровано Свято-Успенському собору директором Духовно-культурного центру Сергієм Козловим. В ікону вмонтовано мощовик з частинкою нетлінних мощей святого.

На завершення, Патріарх Філарет вручив членам Благодійного товариства натільні храмові медальйони із зображенням ікони Успіння Пресвятої Богородиці, як відзнаку за вагомий внесок у справу відродження Свято-Успенського собору.

Цього ж дня Святійший Патріарх, у співслужінні архієреїв та духовенства, звершив Всенічне бдіння у Свято-Успенському кафедральному соборі.

Церква інфо.

Патріарше богослужіння у 24-ту неділю після П'ятидесятниці

У неділю, 18 листопада 2012 року, Православна церква вшановує пам'ять мчч. Галактіона та Єпистимії (ІІІ), свт. Іони, архієп. Новгородського (1470), апл. від 70-ти: Патрова, Єрма, Ліна, Гаїя, Філолога (І), свт. Григорія, архієп. Олександрійського (ІХ).

Напередодні, 17 листопада у суботу ввечері Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відслужив Всенічне бдіння у Свято-Володимирському кафедральному патріаршому соборі, а в неділю – Богжественну Літургію. Його Святості співслужило соборне духовенство.

Після читання Євангелія, Святійший Владика, виголосив проповідь.

Після Літургії був відслужений молебень до Пресвятої Богородиці перед Її іконою «Несподівана радість».

Того ж дня увечері у Свято-Володимирському кафедральному соборі під час вечірнього богослужіння Патріарх Філарет разом із соборним духовенством читав акафіст Покрову Пресвятої Богородиці.

Фото Володимира ГАЛАКА.

• НЕ ПІДЛЯГАЄ ЗАБУТТЮ

ПСАЛОМ ПОМЕРЛИХ ВІД ГОЛОДУ 1932-1933 р.р.

О Предвічний, прости, що у храм Твого світла приходим,
Почорнілі, зболілі, неначе чорнозем розритий!
Гаснуть зорі під стіп обважнілих, розпухлих походом,
Криють янголи лик, бо на нас моторошно дивитись.

Нас, Всесильний, побач. На землі нас могутні не знали.
Коли брали від нас до зерна - пропотілу сторицю,
Щоб колесами тіло живе розкроївши на шпалах,
Повезти в ненаситного зла зледенілу столицю.

Всі ми тут. Почисли, бо числа нас нікому не знати,
Нас, що сонні міста наче совість похмура обсіли,
Що приходили скарби предківські міняти у ката
За останок життя, свого ж хліба шурунку згірчїлу.

Ти прости, що хапаються облаків пальці кістляві:
Нехоронені ми: дідусі, юнаки, немовлята
Що прийшли ми в притвори Твоєї одвічної слави,
Щоб мовчазною скаргою ввік непохитно стояти.

Ми не просимо кари на них; Ти бо Сам справедливий,
Покараєш лихих у їх серця жорстокій гордині.
Тільки дай нашим костям таким сколоситися жнивом,
Жнивом волі, що більше ніхто не візьме з України!

Леся ХРАПЛИВА-ЩУР (Торонто, Канада).

ВИКЛАДЕНО ПОЗИЦІЮ УГКЦ ЩОДО ДІЙСНОСТІ ТАЇНСТВА ХРЕЩЕННЯ В УПЦ КП

1 листопада 2012 р. на ім'я Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета надійшов лист від Верховного Архієпископа Києво-Галицької Української Греко-Католицької Церкви: Святійшому Філарету, Патріархові Київському і всієї Руси-України

Ваша Святосте!

У відповідь на Ваш лист від 20 жовтня цього року (Вих. № 488), в якому за дорученням Священного Синоду Української Православної Церкви Київського Патріархату та від його імені Ви звернулися до мене, як до Глави Української Греко-Католицької Церкви, з проханням засвідчити офіційну позицію УГКЦ щодо таїнства Хрещення, звершуваного в УПЦ КП, дозволяйте мені повідомити таке.

Стосовно Таїнства Хрещення Українська Греко-Католицька Церква, як спадкоємиця Київської Церкви, дотримується Передання неподіленої Церкви І тисячоліття, будучи спільною в цьому і з Римо-Католицькою, і з Православними Церквами. Відповідно до практики, яка склалася ще в перші століття християнства, згідно із «Символом віри», догматами Церкви та Канонічним правом Східних Католицьких Церков (див. кан. 672 ККСЦ), ми визнаємо, що не можна повторно уділяти Таїнство Хрещення, яке було важно (дійсно) уділено. Це було вкотре стверджено у Катехизмі нашої Церкви «Христос – наша Пасха» (див. наприклад, п.415 і 423).

Стосовно умов важності (дійсності) Таїнства Хрещення Українська Греко-Католицька Церква також дотримується правил неподіленої Церкви І тисячоліття, які були засвідчені у «Довіднику застосування принципів і норм єкуменізму» (1995) Римської Апостольської Столиці. Згідно із цим документом Католицької Церкви, Таїнство Хрещення вважається дійсним у тих церковних спільнотах, котрі звершують його водою і вживають формулу, яка виразно вказує на акт Хрещення в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа (див. п. 93-95). Оскільки ми знаємо, що відповідно до літургійних книг УПЦ КП, Святе Таїнство Хрещення повинне здійснюватися саме в такий спосіб, то у нас немає сумнівів стосовно його дійсності у цій церковній спільноті.

З любов'ю у Христі – Господі нашому + Святослав
Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви /печатка Верховного Архієпископа Української Греко-Католицької Церкви Святослава Шевчука/
Опублікував Прес-центр Київської Патріархії

• ПЕРОМ ПУБЛІЦИСТА

Йосип СІРКА (м. Торонто, Канада)

КОЛЕКТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ І ПРОБЛЕМА ПІДМІНЕНОГО ЗМІСТУ СЛОВА

Про те, що не можна звалювати вину за політику влади на плечі всього народу, особливо, коли йшлося про нацистську політику, вже багато мовилося. І більшість висновків були ті, що не слід всіх німців звинувачувати у тому, що саме за їхньої влади в Європі будували газові печі, де спалювали людей, концентраційні табори, в яких мільйони зазнали знущань і смерті. Численні дискусії на тему колективної вини таки схилилися до того, що не можна звинувачувати народ, бо антилюдську політику провадила нацистська влада. Та це, коли йшлося про злочини нацистів проти людства, про Голокост, завдяки якому світ віддався найбільше про нацистські злочини.

Інша справа, коли говоримо про не менш злочинний режим – комуністичний, який партією більшовиків відрізнявся від нацистського лише тим, що вживав не газові камери, але голодну смерть для винищення народів – українців, казахів. Концентраційними таборами комуністи СРСР випередили своїх німецьких одноподібних вже з 20-р.р. 20 ст., про що засвідчив автор-свідок, заступник комісара Лісового господарства СРСР Карл І. Альбрехт у книзі “Зраджений соціалізм” (Karl I. Albrecht, Der verratene Socialismus, Niebelungen-Verlag, Berlin-Leipzig 1938). Німецький комуніст, який 1924 р. виїхав до СРСР, щоб будувати соціалізм, на власній шкідливості зазнав більшовицький режим, який згодом його звинуватив у шпигунстві і засудив до кари смерті. Завдяки тому, що він не був советським громадянином, йому вдалося виїхати живим до Німеччини, де повністю повірив націонал-соціалістам і де бачив більше соціалізму ніж в СРСР. Його книжку нацисти використали у своїх цілях – із 10-тисячного першого накладу 1938 р. виросла до понад 2 мільйонного 1944 р.. Звичайно, що нацисти використали її у своїх пропагандистських цілях, але факти, підтверджені фотографічним матеріалом, не втрачають своєї вартості. І саме сьогодні слід би було перекласти цю книжку на українську мову – може б тоді виборці КПУ в Україні зрозуміли, куди їх можуть запровадити такі депутати-комуністи, які вже два роки в коаліції зі своїми історично непримирими класовими ворогами, яких утримали при владі аж до сьогоднішнього дня. Те, що Альбрехт став із комуніста нацистом лише свідчить про близькість ідей обох, а методів нацистів він не побачив, бо не був причетним до злочинів. Так само він не був причетним до злочинів, які проводили його однопартійці в советських в’язницях та концентраційних таборах, які тут звали трудовими, чи виправними таборами, чи якоюсь іншою назвою.

Ньюнберзький процес над націонал-соціалістами поклав край цьому політичному угрупованню і сьогодні в Німеччині знаходяться лише єдині симпатичні колишніх верховодів, які не мають впливу на державну політику.

Цілковито по-іншому склалося в Україні. Після розпаду СРСР комуністи притихли. Коли ж помітили, що влада і народ „призабули” про їхні злочини і не

ставлять їх перед справедливим судом, то вони знов стали відверто виступати проти української держави і своїми демагогічними виступами зуміли видурити понад 2 мільйони голосів на парламентських виборах. Саме це є свідченням слабкості опозиції, яка боролася з партією влади, яка й так не мала виглядів на перемогу, а про тих, які цю владу підтримували, які допомогли їх постійно більшістю у ВР України приймати антинародні і антидержавні закони, порушувати Конституцію, про комуністів – забули!

Тут знов постає питання відповідальності – хто ж має стояти на сторожі інтересів народу і держави? Звичайно, що народ, у першу чергу. Але справа в тому, що в Україні привикли, що понад триста років правив царат, а потім на 70 років його замінила т. зв. диктатура пролетаріату. Багато хто ще не зрозумів, що коли тебе купують за гречку, олію чи гривні, то не з тим наміром, щоб ти не мусив йти купувати сам, а тому, що хтось хоче при твоїй допомозі здобути щит, який його врятує перед незаконністю. У цивілізованому світі важко знайти країну, де б так безкарно поведилися з тисячами голосів виборців, як це було на останніх виборах до ВР України. І найбільше дивує, що десятки (а то й сотні) тисяч виборців змирилися з фальсифікаціями, виринає питання: то чому ви йшли на вибори, коли не вмієте постояти за свій вибір!?

Єгипетський президент Мурсі задрить Януковичу. Він, за допомоги своєї політичної сили, хоче помінати конституцію, яка б влаштувала його партію, а забув, що в країні є люди іншої думки, що „Єгипетський Майдан” ще свіжої пам’яті і єгиптяни, то не українці. Януковича вибрала навіть не половина виборців (Мурсі набрав на виборах понад 50%), а він вже протягом кількох місяців зумів „придбати” тушок, які не представляли ані партії, ані виборців (бо їх не обирали за мажоритарною системою), але які віддали продали свої картки владній партії. Саме це спричинило порушення Конституції і президента наділили уповноваженнями, на які виборці йому не давали право! Можливо, що саме в Єгипті врахували досвід України і зараз сотні тисяч виходять на вулиці, щоб врятувати ідею, яка їм допомогла позбутися диктатора.

Дуже можливо, що єгиптяни усвідомили собі відповідальність за країну, яка виборола собі право на протест, на прозорість, на свободу.

В Україні помічаємо цілковито інший підхід до відповідальності. Насамперед тут панує старе прислів’я, базоване на українських „реаліях” – моя хата скраю! Ото й бачимо всякі спроби відвернути увагу суспільства від фальшування виборів, від невилати зарплат, від погіршення жит-

тєвого рівня, від катастрофічної екологічної політики, від кричущої корупції, від тотального руйнування парламентської демократії, від спроб без згоди людей запроторити країну до Митного союзу, який обіцяє нове рабство під зміненою фасадом!

Тому розпалюється дискусія, чи виграє Тягнибок президентські вибори проти Януковича (неважаючи на те, що він ще й не кандидує і до виборів майже три роки). В медіях хапаються за вислів п.Фаріон

від партії Свобода, чи вживати українське жид, чи вже завживане російське єврей. Ці терміни в Україні вже вживаються давно, але політичного зафарбування надають їм інтенсивно щойно зараз.

Слід зазначити, що майже всі слов’яни вживають назву жид – отак і найближчі сусіди українців – поляки, словаки, чехи. В цих країнах іншого слова і не знають, тому євреї тут цілковито невідоме і чуже слово. В Україні, де ця національна меншина була активним членом українського суспільства, етнічна назва жид ніколи не викликала образи, про що свідчить існування не тільки численної літератури, включно з класиками, але й Української Народної Республіки, в якій було представлене Жидівське об’єднання соціал-демократичної партії з міністром УНР Зільберфарбом, який входив до Центральної ради. Саме на грошах УНР, чи не вперше в історії цієї національної меншини, був напис івритом, чим не може похвалитися жодна європейська, чи інша країна, де проживали євреї.

Отже, 90 років тому термін жид в Україні нікого не ображав, бо це був загальноживаний термін і іншого не знали, бо й не знали російської мови.

За час інтенсивної русифікації України у слово жид було внесено негативний (образливий) зміст, який складений у нього в російській мові. Оскільки більшість єврейських олігархів не знає української мови, а значна частина ЗМІ належить саме їм, то й вони розкручують дискусію, яка відволікає увагу від основних проблем в країні.

Справа ж не в тому, як тебе звуть, бо ми знаємо, що німців звали фашистами, нацистами, гітлерівцями, а ми знаємо, що до всіх німців цього застосовувати не можна, бо були й між ними жертви людського режиму. В Україні є прислів’я, що нема українця, який би не мав приятеля жида! Чи знайдете ви таке прислів’я ще у котрогось народу? Це і свідченням української толерантності до євреїв.

Участь євреїв у розбудові УНР, пізніше в УПА, свідчить про те, що тоді панували добрі взаємини між цими громадянами одної країни. Численна присутність євреїв в українській літературі, мистецтві, політиці в минулому і сучасному є свідченням того, що можна будувати Україну, не будучи етнічним українцем. З іншого боку, маємо низку етнічних українців, які стали запеклими українофобами, яничарами, які готові і не за срібну монету продати рідну матір у вигляді рідної країни, мови. Я вважаю, що Мойсей Фішбейн, відомий український поет, кращий українець ніж відомий українофоб Колесніченко, чи відома антиукраїнка Бондаренко або вся КПУ, до якої належить чимало етнічних українців.

Отже, на вічне питання Чернишевського „Що робити?” маємо одну відповідь.

Шукати потрібно причину неукраїнської політики не в терміні. Якщо жидів ображає їх споконвічна назва в Україні жид, то слід взяти до уваги історичну долю цього терміну в Україні і замінити її терміном євреї, бо ж саме зло, образа не у слові, а як його сприймають. Оцінювати політиків і кожного громадянина України слід за результатами їхньої праці, їхнього ставлення до України, її народу, її мови, її історії, її культури. США – країна, яка ратово, релігійно, етнічно, може найштовкатиша у світі, але громадяни її горді за свою країну, навіть різними рідними мовами, при одній державній. Щоправда, вони не мають більшого від себе сусіда, який би їм накидав свою мову, свою історію!

• З ЖИТТЯ УГКЦ

«Пам’ять про Голодомор не має на меті з кимось поквитатися», – Блаженніший Святослав

«Для того, щоб чітко відповісти на запитання, проти кого був направлений Голодомор - класу чи нації - потрібні дослідження. Але на основі нинішніх даних, це справді була найдешевша зброя масового знищення. Скерована насамперед проти українців».

Кажуть, що час лікує. Але є трагедії, здатні вплинути на долю цілої нації, назавжди змінити спосіб мислення та життєвий уклад людей. З запитаннями, які стосуються переосмислення Голодомору теперішнім поколінням, про те, як запобігти повторенню подібної трагедії у майбутньому, ми звернулися до Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава (ШЕВЧУКА).

Циган починають називати ромами, бо, мовляв, циган образливе. І тут чомусь без великих дискусій змінили назву цієї національної меншини, а до євреїв починають витягати „аргументи”, мовляв, класики цього слова не вживали! Але ж, як то сказав П.Тичина - „не той тепер Миргород, Хорол річка не та!” Саме форсування російської мови за останні два роки і є причиною того, що потрібно надати перевагу назві євреї, якщо інше викликає неприємні почуття й образу.

Питання слід було давно ставити, чому у ВР України, в міністерствах, в державних установах дозволено порушувати статус державної мови, починаючи вже з президента, чи голови уряду, міністрів, губернаторів і т. ін.

В Канаді, на яку так часто люблять покликатися прихильники другої державної, не може займати посаду у федеральному уряді людина, яка не володіє обома мовами – англійською і французькою. В Україні нема федерального устрою, а урядовці не володіють державною мовою, а на популярні телевізійні програми запрошено „гастарбайтерів” (принижуючи талановитих українських журналістів), які також вживають недержавну мову. Отже, порушення Основного Закону провадять ті, хто повинен слідкувати за його дотриманням і тут ми підходимо знов до питання, а хто ж несе відповідальність за безчинства?

Гадаю, що висновки може кожен робити, виходячи із суб’єктивних і об’єктивних причин, наслідки яких є: беззаконня, всюдозволеність „обраних представників народу”, або призначених „обраними”.

Не слід піддаватися маніпуляції, не слід сприймати ліквідацію парламенту і його переведення на карткову систему ігрового казіно, бо з цього „автомату” випадають крім грошей ще й беззаконня та корупція, яка в Україні вже перевершила багато африканських країн.

Торонто, 6.12.12

Якщо брати приклад з єгиптян, то можна надіятися, що, хоч би колишні учасники Майдана, пригадають свою силу, яка полягає не „у хаті скраю”, але в активній участі в розбудові майбутнього свого і дітей та згадають, що „разом нас багато і нас не подолати”!

Перелицьована пісня „Вставай страна...” на „Вставай країно, рідная! (<http://video.i.ua/user/2228263/40205/375540/>) або http://www.youtube.com/watch?v=100_0l3VINOQ&feature=em-share_video_user), яку можна полухати в інтернеті, є свідченням того, що розуму і інтелекту та винахідливості в українців вистачає, але потрібно ще єдності й дії.

Починати слід із викорінювання не тільки зла, але й його розсадників комуністичних, які 70 років правили країною за допомоги насильства, руки яких повністю в крові. Саме комуністи протягом своєї влади посяли серед народів нетолерантність, проводячи русифікацію всього СРСР і форсуючи т. зв. злиття націй з одною мовою і культурою, саме комуністи виховували нетолерантність до іншої думки, до релігії і саме вони й досі мріють відновити імперію зла. Вони заперечують Голодомор, які організували, вони відверто виступають проти національної символіки і брутально порушують Закон про державну мову в Україні.

гаються посварити «братні народи». Тоді, як насправді, ця трагедія, на їхню думку - це господарська помилка чи рецидив форсованої колективізації та індустріалізації. Власне, якою є позиція УГКЦ з цього приводу?

- Думаю, що тут немає випадковості. І це ми можемо побачити з тих досліджень, які сьогодні проводяться. Кожного року, коли ми вшановуємо пам’ять жертв Голодомору, ми щось нового довідуємось. Один з беззаперечних доказів штучності того голоду є існування так званих «чорних дошок».

Чесно кажучи, я коли перший раз почув про існування цих «чорних дошок», то подумав, що це якісь таємні списки чи накази, які отримували каральні радянські органи. Але це не були таємні списки! Ці «чорні дошки» друкувалися в пресі. Доводилися до загального відома як факт застрашення. Я був вражений таким фактом!

Немає сьогодні жодного сумніву, що цей голод був штучно викликаний. Навіть, коли подивитися на рясний урожай, який вродила українська земля в той рік, коли українці вмирали з голоду. Значить, хтось в українців забрав ці плоди землі, які Господь Бог дав.

Сьогодні, справді, не всі приймають цю думку та інші факти за беззаперечні докази того, що цей голод був штучно спровокованим геноцидом. Подібно, як це було і у випадку Голокосту євреїв. До сьогодні існують певні особи, які заперечують факт Голокосту, хоча вони вважаються злочинцями.

Я думаю, що ми до цього справді мусимо дозріти, щоб такого типу ідеологічні кліше більше не турбували уми українців. Щоб кожен, хто заперечує факт геноциду в Україні вважався, як у нашій державі, так й у цілому світі, співучасником або особою, яка виправдовує цей злочин. Злочин, який не має виправдання!

- *На сьогоднішній день в науковому середовищі сам факт злочину викликає все менше дискусій. Також фахівці погоджуються і з визначенням його виконавців, коли вказують на комуністичний режим. Втім, думки розходяться щодо того, хто саме був суб'єктом злодіяння. Селянство як клас, чи все таки українці як нація?*

- Коли мова йде саме про Голодомор 1932-33 років, то від голоду вмирали всі. Незалежно від того чи хтось бідний селянин, чи розкуркулений селянин. Кожен, хто знаходився на тій території, з якої не випускали, вмирив з голоду.

Для того, щоб це чітко і ясно можна було представити і відповісти на ці запитання, потрібні дослідження. Але на основі тих даних, які ми сьогодні маємо, це справді була найдешевша зброя масового знищення, яка не перебиравла вік, стать, клас. Але була скерована насамперед проти українців, які переважали серед населення на цих теренах.

- *Що робити у випадку, коли цілі народи зазнають страждань? Євреї під час Голокосту масово гинули у газових камерах нацистських концтаборів, українці вмирали у страшних муках від голоду. Чому на долю одних народів випадає нести такий важкий хрест, а інші мають значно легшу ношу?*

- Це досить складне і глибоке питання. Голодомор 1932-33 років – це не був перший і останній голод, який пережила Україна і український народ. Але він відрізняється від інших подібних сумних випадків в Україні і цілому світі, саме своєю цинічною спланованістю.

Саме факт, що цей Голодомор був штучно створений, ставить його поруч з іншими прикладами масового вбивства людей.

Чому так сталося? Сьогодні ми можемо назвати багато різних причин. І однією з причин є існування людиноненавистницьких режимів та ідеологій у ХХ столітті.

Людство вже сьогодні однозначно засудило злочини нацистського режиму. Таким чином жертви Голокосту до певної міри є пошановані самим фактом визнання злочину їхніх вбивць. Натомість, коли ми говоримо про геноцид українців під час Великого Голоду 1932–33 років, такого ще не відбулося. Навіть не все українське суспільство сьогодні однозначно сприймає ці події.

І до того часу, поки не буде однозначного засудження світовою громадськістю злочинів комуністичного режиму, доти жертви Голодомору не будуть гідно пошановані.

Але я думаю, що такий осуд чи пам'ять про ті події, яку ми повинні зберігати і вивчати, не має на меті з кимось поквитатися - як дехто, можливо, собі уявляє. Думаю, що пам'ять про Голодомор може стати одним із таких чинників, які не допустять повторення подібних злочинів в майбутньому.

- *Чи можемо говорити про певну особливність українців у світлі трагедії? Чому саме наші батьки, діди і прадіди мали пройти крізь випробування геноцидом?*

- Ми не можемо до кінця відповісти на запитання: «Чому? Чому одні події спіткали одні народи, а інші були збережені від цього?». Ці запитання ми повинні ставити Божому провидінню. Чому Господь Бог допустив? А, відтак, яку місію мають інші народи в історії спасіння, яку чинить Господь Бог?

Це саме запитували євреї. Ми знаємо, що був цілий процес, на якому позивалися ізраїльтяни до Бога Ізраїля. Вони запитували: «Чому Бог мовчав, коли це сталося?».

Очевидно, що ми, християни, реагуємо по-іншому на подібні речі. Ставимо запитання до нашого Бога, який є Спаситель і ніколи не є джерелом зла.

Питання вивчення цих подій є дуже важливим. Сьогодні вже є різні спроби - зокрема, у Європі - дослідити причину виникнення геноцидів як таких. Відповісти на запитання: коли вони почалися та які ідеологічні, економічні, політичні причини могли призвести до того, що один народ знищує інший? Думаю, що ці дослідження ще повинні бути довершені.

Сьогодні ми, зокрема зі сторони УГКЦ, дали вже однозначну оцінку тим подіям, які відбулися. Богу дякувати, що вже стали традиційними дні поминання жертв Голодомору.

Богу дякувати, що ми вже маємо Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні, де нащадки тих родин, які потерпіли від Голодомору можуть прийти і пом'янути своїх загиблих предків. Але я думаю, що ми сьогодні повинні зробити крок далі.

Сьогодні вже є замало тільки поминати усопших і стверджувати факт, що Голодомор відбувся. Наступний крок ми повинні зробити у напрямку вивчення цієї трагедії. Збирати нові факти про неї.

Цього року у квітні члени Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій відвідали Канаду і Сполучені Штати Америки. Ми були учасниками такої цікавої події, коли парламент Канади визнав героїстські чесноти слуги Божого **митрополита Андрея Шептицького, який протидіяв Голокосту** - ризиком власного життя, а відтак і ризиком для усієї Церковної спільноти, яку він представляв.

У контексті цієї події ми відвідали музей Голокосту у Вашингтоні. Це фактично є музей людського болю. Там зібрані колосальні матеріали, які можна побачити, почути, навіть торкнутися своєю рукою.

Ми побачили, що цей музей – це не лише приміщення для експонатів, це є надзвичайно потужний науково-дослідницький центр, який діє на громадських засадах.

І ми всі разом дійшли до висновку, що українці потребують подібного не тільки музею, але й науково-дослідницького центру для вивчення українського Голодомору-Геноциду. Тому наша спільнота прийняла окрему декларацію, де ми висловились за те, щоб збирати пам'ять і досліджувати факт Голодомору і разом з тим Голокосту, який відбувся на теренах України.

- *Очевидно, що Церква має свої напрацювання у дослідженні Голодомору 1932-1933 років. Чи могли б Ви поділитись з читачами нашого часопису про те, що саме зроблено у цьому напрямку?*

- Можливо, українські публіці не є ще до кінця відома унікальна книга, яка цього року була презентована в Канаді - «Святий Престол і Голодомор» («The Holy See and the Holodomor»).

В ній уперше публікуються документи з Ватиканського таємного архіву, які стосуються Великого Голоду в Україні 1932–33 років. Це унікальні документи, які тільки недавно побачили світ. У них говориться про те, яким чином Апостольська Столиця довідувалась про ці страшні події, як Папа Пій XI був зворушений до сліз, коли почув про мільйонні жертви, коли зрозумів не-

справедливу міжнародну політику щодо тих людей.

Західні держави на той час купували в СРСР пшеницю, яку радянська влада відбрала в українських селян і тим самим прирекла їх на голодну смерть. У цих документах також говориться про те, як Святий Отець зніщював грошову збірку для того, щоб допомогти голодуючим. Втім, на офіційному рівні Радянське посольство відмовилося прийняти цю збірку, заперечуючи факт голоду в Україні.

Також тут є дуже цікаві свідчення про реакцію УГКЦ в Галичині на ці події. Зокрема, проілюстрована інформація з тижневика «Мета». Український Католицький Єпископат прийняв окреме звернення до всіх людей доброї волі. І першою фразою цього звернення є:

«Україна в передсмертних судоргах! ...перед цілим світом знову протестуємо проти переслідування малих, убогих, слабих і невинних, та гонителів оскаржуємо перед судом Всевишнього».

Кров робітників, що в голоді орали чорнозем України, кличе про пімсту до неба, а голос голодних женців дійшов до ушей Господа Саваота».

Це дуже глибокі та зворушливі слова. Це звернення підписав Андрей Шептицький і всі наші єпископи Галичини. Тому, я думаю, що ця публікація послужить для того, щоб можна було краще і ширше дослідити всі ті події, які ми називаємо Великим Голодомором.

Книга «Святий Престол і Голодомор» видана англійською мовою, тому для широкого українського читача не є доступна. Але я сподіваюся, що ми її перекладемо на українську мову і таким чином внесемо ще один крок у дослідженні історії Голодомору. Зараз шукаємо тих, хто б допоміг нам це зробити.

- *Блаженіший, який Ви можете запропонувати рецепт для людей в Україні, щоби вони краще змогли між собою порозумітись і, зрештою, знайшли консенсус у ставленні до Голодомору 1932-33 років?*

- Ми повинні краще пізнати дійсність. Ми сьогодні часто є поділені не так окремишньою історією, як різними ідеологіями, які ще продовжують жити в умах багатьох людей. І ці ідеології часто штучно реанімуються.

Я би просто запросив усіх прийти в день пам'яті Голодомору до меморіалу у Києві. І там просто побути. І я думаю, що спільне переживання того, що там відбуватиметься, розвінчає всякі міфи.

Щороку, коли я буваю в Меморіалі пам'яті жертв Голодоморів в Україні, я щось нового для себе довідуюсь - попри те, що можна дізнатися з нового дослідження чи книжки.

Ось минулого року я пригадую такий епізод: була організована хода дітей зі свічками на знак того, що від голоду, в першу чергу, гинули саме наймолодші. Втім, разом з дітьми в ході йшов дорослий чоловік. Один з журналістів у нього спитав: «Чому ви берете участь у цьому дні пам'яті?».

А він відповідає: «Велика частина моєї родини загинула у Голодоморі, але я сьогодні навіть не знаю де є їхня могила. І коли не було цього меморіалу, ми навіть не мали місця, де можна було тих людей пом'янути і за них помолитися».

Я був вражений! І ця людина говорила щось, що справді є родовою пам'яттю цієї сім'ї. І нарешті, коли є місце, де можна вшанувати тих невинно убієнних, ця людина має можливість піти і поставити за них свічку.

А скільки ще таких безіменних братських могил всіялися українською землею?

<http://www.ugcc.org.ua>

• **НЕ ПІДЛЯГАЄ ЗАБУТТЮ**

«ГОЛОДОМОР – ЦЕ НЕ ЛИШЕ ЗГАДКА ПРО ТРАГІЧНІ ПОДІЇ, ЦЕ ТАКОЖ ПАМ'ЯТЬ ПРО ВСЕНАРОДНИЙ СПРОТИВ ПРОТИ БРУТАЛЬНОГО ТА БЕЗБОЖНОГО РЕЖИМУ», – ВЛАДИКА БОГДАН (ДЗЮРАХ)

24 листопада біля Національного меморіалу пам'яті жертв Голодомору в Києві представники українських конфесій відслужили панахиду за вбитих голодом на теренах України.

Панахиду відслужили Патріарх Київський та всієї Руси-України Філарет, Владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви, керівник Адміністрації Патріаршої курії та представники Української Автокефальної Православної Церкви.

Участь у поминальних заходах за жертвами Голодомору-Геноциду також узяв Блаженіший Любомир (Гузар) Верховний Архієпископ-емерит УГКЦ.

З приводу цих заходів Владика Богдан поділився з Департаментом інформації своїми думками на тему, чому для теперішніх та майбутніх поколінь важливо пам'ятати про заморених голодом 1932-1933 років.

Подаємо кілька його думок.

ДЕРЖАВА МАЙЖЕ НІЧОГО НЕ РОБИТЬ, ЩОБ ДОНОСИТИ ДО ГРОМАДЯН ЦІЛУ ПРАВДУ ПРО ГОЛОДОМОР

У чергову річницю Голодомору український народ поминає своїх невинно убієнних синів і дочок, а всі, хто не є байдужий до свого минулого, запалюють свічку пам'яті як знак скорботи і молитви. У такі дні у храмах і біля поминальних хрестів та спільних могил, де захороненні мільйони жертв комуністично-сталінського режиму, творяться молитви. Українська душа відчувала потребу віддати борг молитви тим своїм мільйонам співвітчизникам, бездиханні, а інколи іще напівживі тіла яких були скинуті до ям, не пом'януті і не відспівані. Водночас наша душа хоче пізнати усю правду про ці трагічні події: про обставини, які до них призвели, про організаторів та виконавців тих нелюдських злочинів. Потребуємо цього не для плекання у собі духа помсти, але для заповнення білих плям в нашій історичній пам'яті, як рівно ж – задля недопущення подібних злочинів проти нашого народу на майбутнє. Окрім цього, правда про Голодомор «повинна об'єднати український народ. Бо тільки єднання навколо правди допомагає народу переживати найстрашніші етапи свого історичного шляху» (Звернення Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з приводу 75-річчя початку Голодомору в Україні).

За відношенням до минулого пізнається ставлення до теперішнього і до майбутнього народу і держави. Той, хто прагне для України добра і розквіту, буде усіма силами сприяти утвердженню історичної правди і справедливості на усіх рівнях народного буття – духовному, культурно-громадському, суспільно-політичному. Бо відомо, що той народ не має майбутнього, який не знає і не пам'ятає свого минулого. З іншого боку, байдужість до долі народу і держави проявлятиметься у байдужості і до його минулого та у поверховому,

ДОПОКИ БОДАЙ В ОДНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ВІКНІ ГОРІТИМЕ СВІЧКА ПАМ'ЯТІ ЗА ЖЕРТВАМИ ГОЛОДОМОРУ, ДОТИ БУДЕ ЖИВОЮ ПАМ'ЯТЬ ПРО НИХ

Носієм національної пам'яті не є влада – вона може бути чужою, окупаційною, ворожою до тих людей, яким повинна служити, – носієм національної пам'яті завжди був, є і буде народ. Тому, допоки бодай в одному українському вікні жеврітиме свічка пам'яті за жертвами Голодомору, доти у серцях українців буде живою надія на остаточну перемогу правди над брехнею, світла над темрявою. На щастя, з кожним роком історична правда про Голодомор доходить до що раз більшої кількості людей – у нашій Батьківщині й в цілому світі.

Наведу лише два приклади того, як правда про Голодомор торує собі шлях у свідомості нашого суспільства і людства загалом: 19 листопада цього року Міністр Канади у справах громадянства та імміграції Джасон Кенней виступив з Заявою, в якій закликав канадський народ згадати «одну з найбільших трагедій минулого століття: свідоме винищення мільйонів чоловіків, жінок і дітей в Україні в 1932-33 роках», яке «було наслідком злочинної політики радянського режиму під проводом Йосифа Сталіна».

Канадський високопосадовець пригадав, що «Парламент Канади 2008 року визнав Голодомор Геноцидом та встановив окремий день для згадування Українського Голодомору-Геноциду». Кожного року канадські парламентарі збираються спільно з українською громадою на парламентському пагорбі в Оттаві, щоб вшанувати жертви Голодомору. Подібні заяви звучать з уст інших високопосадовців в Канаді і в багатьох країнах світу. Це дає підстави твердити, що період замовчування злочинів комуністичного режиму вже не повернеться ніколи, а правда про минуле ставатиме що раз то більше званою у нас і за кордоном.

А інший приклад – невеличкий відеоролик, знятий в Севастополі, де діти декламують вірш, присвячений Голодомору 1932-33 років. Я побачив це відео в Інтернеті і ще раз усвідомив собі: правда про трагічні події минулого не буде знищена ніякими антиукраїнськими силами, бо ця пам'ять записана у душі нашого народу, а над душею вороги не мають ані влади, ані сили.

ГОЛОДОМОР – ЦЕ ТАКОЖ ПАМ'ЯТЬ ПРО ВСЕНАРОДНИЙ СПРОТИВ ПРОТИ БЕЗБОЖНОГО РЕЖИМУ

Голодомор – це не лише згадка про трагічні події. Це – рівно ж пам'ять про всенародний спротив проти брутального і безбожного режиму, який окупував Україну. Більшовицька влада пішла на цей жахливий злочин, бо розуміла, що українці не підкоряться злу і не підуть на компроміс із окупаційним режимом. Ось чому так важливо є надалі плекати живу пам'ять про цей нелегкий період в нашій історії.

Наша пам'ять має виражатися конкретними ділами, і то не лише в самий день пам'яті про жертви Голодоморів, але й впродовж цілого року. На цьому місці дозволю собі ще раз пригадати дуже конкретні пропозиції, які п'ять років тому висловила Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій: «У кожному місті та селі України має з'явитися пам'ятний знак, який нагадуватиме живим про трагедію Голодомору. Потрібно, щоб науковці ретельно вивчили та оприлюднили всі свідчення і документи, які проливають світло на цю подію. Органи державної влади та місцевого самоврядування повинні зробити все можливе для того, щоб правда про Голодомор, його причини та наслідки, стала загальновідомою як в Україні, так і за кордоном. Зло має бути назване злом, злочин – названий злочиним».

ПАМ'ЯТЬ ПРО ГОЛОДОМОР – ЦЕ ЗАКЛИК ДО СОЛІДАРНОСТІ З УБОГИМИ

Спомин про трагічне минуле власного народу має вчинити нас більше солідарними з тими, хто потребує нашої допомоги сьогодні – убогими, покинутими напризволяще, страждаючими, – тими, які живуть поруч з нами, і які, можливо, знаходяться за тисячі кілометрів від нас. Не секрет, що і нині мільйони людей у світі терплять від недоїдання, а навіть і вмирають з голоду. Допомогти цим людям – це теж вияв нашої пам'яті про те горе, яке свого часу пережив наш народ.

До речі, подібні заходи вже здійснюються. Знаю, що вже кілька років поспіль Спілка Української Молоді організовує акцію «Сопричастя» на знак духовної єдності

з тими поколіннями українців, які постраждали в часи Голодомору. В рамках цієї акції наша молодь запрошує усіх до посту, молитви і добрих діл. Зокрема, учасники акції добровільно зобов'язуються до строгого посту впродовж 33 годин (цього року – з 7.00 год. 23 листопада до 16.00 год. 24 листопада), відтак духовно єднаються в молитві за упокій душ невинно убієнних, та намагаються зробити добре діло для ближніх, які потребують помочі. Такі і подібні їм ініціативи заслуговують на всяляку підтримку і похвалу.

То ж сьогодні – знову занесімо нашу молитву до Всевишнього за упокій невинно убієнних та поставмо свічку у вікні наших осель – як знак живої пам'яті, національного єднання у молитві і надії. Нехай Всемиловичий Господь пригорне всіх

невинно убієнних братів і сестер наших до свого Вітцівського серця і дарує їм вічний спочинок і блаженство у Своему Царстві!

Департамент інформації УГКЦ.

• З ІСТОРІЇ УГКЦ

ПАТРІАРХ ЙОСИП (СЛІПІЙ) У МИНУЛОМУ СТОЛІТТІ ПОТРЯС УСІМ СВІТОМ

«Жива історія» – виставку під такою назвою можна оглянути у Львові у музеї історії релігії. Це розповідь у світликах і документах, спогадах про главу Української греко-католицької церкви, кардинала Йосипа Сліпого. Чимало матеріалів представлено вперше. Ця видатна церковна особа 18 років провела на засланні, у тюрмах, у таборах. В Україні і світі цьогогоріч вшановують 120-річчя від дня народження глави церкви Йосипа Сліпого.

Десять років тому в колишньому будинку монастиря Сестер милосердя у Львові монахи знайшли ризи, чаші і документи. Серед них листи з ув'язнення кардинала Йосипа Сліпого до сестер, написані у період 1953–1963 років.

Із них дізналися, що владика Сліпий освячував навіть у неволі миро (використовується у таїнстві миропомазання, при освяченні священників і єпископів).

ВИСВЯЧУВАЛИ ЙОСИПА СЛІПОГО ТАЄМНО У ЛЬВОВІ

На виставці «Жива історія» представлені документи, знайдені у монастирі, зі збірки музею історії релігії, інституту історії церкви, а також із приватних ар-

хівів людей, які знали кардинала Йосипа Сліпого.

Серед експонатів є портрет отця Йосипа Кладочного, який у 1939 році нелегально відбуд у Рим з окупованого більшовиками Львова, щоб передати лист митрополита Шептицького і отримати дозвіл Святейшого отця про висвячення його наступника, отця Йосипа Сліпого, ректора Богословської академії. Хіротонія отця Сліпого відбулась таємно у каплиці митрополита Андрія Шептицького у Львові у 1939 році, і Рим це рішення підтвердив.

Є ще один представлений важливий документ, розповіла завідувач відділу історії греко-католицької церкви **Наталія Матлашенко**, який підтверджує те, що німецькі окупанти вважали небезпечними греко-католицьких священників, тому що отці Шептицького поширювали українську національну ідею.

«На мою думку, це унікальний документ, датований 1942 роком, розпорядження, надіслане з Берліна у Рейхскомісаріат у Рівне, а копія у Львів, де зазначається, що душпастирство у таборах для військовополонених має розділити полонених на тих, хто зі Сходу України, тобто православних, і греко-католиків графа Шептицького, тому що священники Шептицького є носіями української національної ідеї і можуть її поширювати серед східняків. В інструкції наголошується, щоб не допускати людей Шептицького до спілкування з українцями-військовополоненими зі Сходу України», – каже Наталія Матлашенко.

КАРДИНАЛ СЛІПІЙ ДБАВ ПРО МАЙБУТНЄ ЦЕРКВИ

Листи, світлина, документи розповідають про походження Йосипа Сліпого, який народився у селі Заздріст на Тернопільщині 17 лютого 1892 року; показують життя і діяльність кардинала Сліпого у довоєнний час, коли він очолював Богословську академію; його працю як провідника Церкви від 1944-го до 1984-го, року смерті. Радянські окупанти арештували главу церкви 11 квітня 1945-го. 18 років він провів у тюрмах і таборах, але навіть у тих умовах був зі своїми вірними.

У 1963 році глава УГКЦ Йосип Сліпий прибув у Рим. За його звільнення клопотали перед керівником СРСР Микитою Хрущовим американський президент Джон Кеннеді і Святейший отець Іван XXIII.

«Йосип Сліпий був людиною, яка у середині XX століття потрясла цілим світом», – говорить доктор богослов'я, отець **Севастіян Дмитрух**.

«Будучи в'язнем, каторжником, Божа воля розпорядилась так, що він знову опиняється на волі, на волі у такому віці, що радянська влада сподівалась, що відправить його на лоно Авраама, – повертається до Рима, активно розвиває життя поміж українцями в цілому світі, мобілізує українське релігійне національне життя по світу, дає нове життя УГКЦ, займається великою науковою працею, видає літературу за думкою, що у добрий час книжки будуть потрібні Україні. Це людина гідна подиву. Такий заповіт рідко коли яка людина залишає, а тим паче духовна людина», – наголошує отець Севастіян Дмитрух.

«Брак почуття і розуміння єдності в основних питаннях життя Церкви і народу – це наше нещастя, це наш споконвічний гріх! Замислювався я над причинами цього невтішого явища: це насамперед недостатня богословська освіта, виховання в чужих школах, впливи чужого оточення, незнання минулого своєї Церкви, якій поклоняні вони на вершинах служити...» – ці слова із Заповіту патріарха Йосипа Сліпого донині не втрачають актуальності для українців.

У Римі зберігається великий архів патріарха Йосипа Сліпого. Документи вже впорядковані і невдовзі стануть доступними для науковців.

Якщо в ув'язненні кардинал Йосип Сліпий був «німим свідком Церкви», то згодом став голосом «мовчазної Церкви» та її духовною опорою, ніколи не забуваючи про тих своїх земляків, які й далі каралися в неволі, мовиться у Пастирському посланні Синоду Єпископів УГКЦ до вірних з нагоди 120-літнього ювілею патріарха Йосифа Сліпого.

Галина ТЕРЕЩУК
www.radiosvoboda.org

ЯКИМИ Я Б ХОТІВ БАЧИТИ ДЕПУТАТІВ

Більше як десять років тому мені трапилося таке. Я працював у своїй кімнаті, коли до мене зайшов один знайомий. З першої миті я спостеріг його велику стурбованість. І справді, коли ми привіталися, він почав розповідати про свої проблеми, яких було чимало: особисті, родинні, господарські, громадські... Здавалося, усе, з чого складається нормальне людське життя, в якийсь спосіб у нього було захитане.

Слухаючи його розповідь, я сам почав хвилюватися і думати, як би міг йому допомогти. А ж тут, несподівано для мене, він випростався і заявив: «Єдиний розв'язок для мене – це балотуватися в депутати до Верховної Ради».

Він мовив це цілком серйозно, не жартома. Я був шокований, не знав, що сказати, а він з якимсь інакшим виразом обличчя встав, попросився і пішов. Не знаю, балотувався він в депутати чи ні, але до мене вже не повернувся.

Сьогодні все ще переживаємо час виборів і чуємо безліч розмов про депутатів. Може, тому вищезгадана подія так чітко постала у моїй пам'яті. Це спонукало мене замислитися: якими я, властиво, хотів би бачити депутатів Верховної Ради України?

Правдоподібно, моя відповідь представлятиме вимріяну, ідеалізовану постать, але, як кажуть в народі, без мрій не можна жити.

Кандидат у народні депутати повинен вступати в зріле життя порядною людиною. Незалежно від того де він виростав: у розкішній міській квартирі, чи в простій сільській хаті – від своїх батьків і рідні повинен був отримати солідне моральне та культурне виховання.

Це означає, що депутат має поводитися чесно та вміти належно спілкуватися з іншими людьми. Недавно я подарував кільканадцятьом особам, між ними декільком депутатам, книжечку. З усіх депутатів тільки один подякував...

Останнім часом я слухав радіопередачі, в яких брали участь народні депутати різних політичних груп. Бували бесіди спокійні, шанобливі, аргументовані, хоча, само розуміло, точки зору були різні, навіть протилежні. Нерідко бували, на жаль, також агресивні розмови, під час яких учасники не давали змоги співрозмовникам вповні висловити своєї думки, не згадую вже про епітети, що ними вони обдаровували один одного.

Народні депутати мають неоднаковий освітній рівень, представляють не тільки гамму професійних знань, а й, навіть, різні життєві шляхи. У тому нема нічого дивного. Однак, незалежно від таких поважних відмінностей, кожна людина, яка береться писати закони для інших, крім раніше отриманих професійних знань, повинна подбати про розширення свого світогляду, набути вміння глибоко бачити потреби людей, ситуації та обставини їхнього життя, щоб могли давати життєві вказівки у формі законів, які слугуватимуть загальному благу.

Цьогорічні вибори до Верховної Ради України припали на той день, коли наша

країна разом із сусідніми державами змінювала літній час на зимовий. Та обставина багатьом нагадала торішню подію, коли наші народні депутати з великим ентузіазмом заперечували потребу зміни часу, а вже через декілька днів, послуховавши фахівців та обдумавши це питання, скасували своє рішення, але вже не з таким запалом.

Творення законів, а це, по суті, найважливіше завдання народних депутатів, вимагає серйозного підходу. Закони, написані «на коліні» чи у відповідь на поточну короткотривалу потребу, не тільки що не дають належного ефекту, а й, що значно гірше, знижують довір'я громадян до якості роботи їхніх обранців.

Що вже казати про так звані популістські закони, які нагадують дешеву комерційну рекламу, ображають серйозних громадян і, звісно, не приносять слави своїм авторам чи замовникам.

Людина, яку вибирають на представника народу, автоматично стає публічною фігурою, об'єктом постійної уваги з боку своїх виборців. Тому природно, що депутат повинен бути дуже чуйним до реакції громадян. Раніше чи пізніше він з ними зустрінеється і має бути готовим глянути їм в очі. Але такий людський погляд – далеко не остаточна причина правильної поведінки.

Крім власного сумління, яке судить кожну людину, є ще інший Суддя, про якого забувати не можна. На початку Основного закону України – Конституції – виразно вказано на усвідомлення відповідальності перед Богом.

Незалежно від того, яким є віровизнання людини, а тим більше народного депутата, кожен з нас мусить стати перед своїм Творцем. Цього не можна заперечити, не можна легковажити, не можна піддати фальсифікованій інтерпретації.

Хтось скаже: не лякайте мене Божим судом! Однак тут ідеться не про страх невільника, який виконує своє завдання, бо боїться кари, а про страх дитини, що не сміє образити свого батька.

Народний депутат, ідучи до Верховної Ради як співтворець законів, має покинати на час свого кількарічного мандата звичне середовище, відректися від усіх інших занять.

На мою думку, смішно виглядають депутати, які присутні на засіданнях як на гостинних виступах. Постає запитання: навіщо такі люди стають депутатами? Отже, вони свідомо обманюють своїх виборців.

Часто доводиться чути закиди на адресу народних депутатів, що разом з усіма пільгами вони отримують занадто щедру винагороду за свою роботу. Я б ніколи не шкодував їм високої зарплати, якщо б вони одержували її за повноцінну працю.

Дозволю собі зробити ось таке порівняння. На сценах театрів часто виступають десятки чи й сотні осіб. З них акторами чи співаками є тільки декілька людей, а решта – так звані статисти, котрі заповнюють сцену, щоб створити враження масової

присутності. У моєму розумінні процесу творення законів для такого депутата-статиста не має бути місця. Кожен депутат повинен розуміти, чому підтримує певний закон, і могли пояснити своїм виборцям, чому голосував так, а не інакше.

Під час передвиборної кампанії з вуст кандидатів часто можна було почути пісню про їхні заслуги перед певною місцевістю – прокладання та освітлення доріг, побудова дитячих майданчиків, шкіл тощо. У нашій країні панує хибне переконання, що представники Верховної Ради мають задовольняти місцеві потреби.

Насправді такі справи належать до компетенції органів місцевого самоврядування. Натомість мислення депутата Верховної Ради повинно бути значно ширшим і в просторі, і в часі, бо його завдання – дозволяє знову зробити порівняння – не надавати продовольство для конкретної місцевості на короткий час, а забезпечити хлібом і всім необхідним для нормального життя весь народ на багато років.

У політиці, як і в економіці, мислення державних мужів повинно бути довготерміновим.

Народний депутат повинен думати категоріями всієї держави, категоріями блага для всього народу, а не тільки для якоїсь групи чи регіону. Для нього не може бути своїх і чужих, кращих і гірших.

Депутат має щиро любити весь свій народ, шанувати його традиції, захищати його права у своїй державі, але бути далеким від погорди чи ненависті супроти інших народів.

Постать і поведінка народного депутата повинна збуджувати пошану та довір'я співгромадян. Тоді Верховна Рада стане не тільки дуже ефективним засобом законодавчої влади, а й взірцем суспільної моралі.

Хочу закінчити ці свої міркування – які, напевно, не вичерпують усього, що треба сказати про постать депутата, – щирою надією, що в процесі становлення повноцінної самостійної та незалежної держави, якою хочемо бачити нашу рідну Україну, народні депутати будуть запорукою того, про що мріє та чого сподівається весь народ.

Любомир ГУЗАР
www.pravda.com.ua

• БОЛИТЬ

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

Як не прагне нинішня влада прибрати правду про Голодомор в Україні 1932-1933 років, але, дякувати Богу, наш нарід вже інший. Читаю по Інтернет в ці дні вістки з України. Людей не байдужих до нашої трагедії стає все більше попри ігнорацію влади. Особливо зворушливо, що своє слово правди і добра промовляє молодь. Ось що написала у «світовій павутині» киянка Тетяна Пантюк.

«Коли наша родина завтра запалить у вікні свічку, я довго дивитимуся на

її полум'я. І мені здаватиметься, що мій народ – як це полум'я. Багато століть він змушений пригинатися під чужими вітрами, і коли здається, ніби це полум'я от-от згасне, воно відроджується з новою силою. Цей вогонь горітиме, доки ми зберігаємо його у своєму серці. Бо ми всі – маленькі жаринки цього великого вогню. Особисто для мене, свічка у вікні 24 лис-

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

топада – це не лише свічка пам'яті і скорботи, це – ще й свічка непокори і спротиву тим, хто ненавидить мою країну, хто не визнає її трагедій і хто волів би бачити її покірною і переможеною. А потім я вдивлятимусь у інші вікна, виглядаючи інших... Нескорених...

Підписуюсь під кожним її словом

• РЕКЛАМА

**ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО
В РУКИ**

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
 В Україну: 30-40 днів
 В Москву: 30-40 днів
 В Ст. Петербург: 35-45 днів
 Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
 В Україну: 3-5 робочих днів
 В Москву: 5-7 робочих днів

• ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
 • ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
 • УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
 • ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

MIST MEEST

Marketing and design by ilimagesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 30.11.2012 г. Формат 60/84/8,
друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № ???

ТОВ «Перша міська друкарня».
АДРЕСА:
вул. Степового Фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровська обл.,
51400, Україна

